

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem Ivem Krýsou ve věci:

žalobce: Z [redacted] V [redacted] narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Michalem Gemrotem
sídlem Náměstí Míru 341/15, Praha 2

proti
žalované: **Modrá pyramida stavební spořitelna, a.s.**, IČO 60192852
sídlem Bělehradská 128/222, Praha 2
zastoupená advokátem JUDr. Liborem Němcem, Ph.D.
sídlem Husova 240/5, Praha 1

o zaplacení 46 000 Kč s příslušenstvím,

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 46 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 46 000 Kč od 9.3.2021 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 26 088,40 Kč k rukám zástupce žalobce, Mgr. Michala Gemrota, advokáta, do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 11.3.2021 domáhal po žalované zaplacení částky 46 000 Kč z titulu bezdůvodného obohacení s odůvodněním, že mezi účastníky došlo dne 7.1.2019 k uzavření Smlouvy o úvěru č. [redacted] (dále jen „smlouva o úvěru“) a Dodatku ke smlouvě o stavebním spoření č. [redacted]. K žádosti žalobce žalovaná dne 5.2.2021 vyčíslila celkovou

částku k úhradě v souvislosti s předčasným splacením úvěru, a to ke dni 28.2.2021 ve výši 3 621 856,13 Kč. Tato částka mj. zahrnovala „úhradu za předčasné splacení úvěru“ ve výši 50 000 Kč, kterou žalobce opakovaně rozporoval. Částka ve výši 50 000 Kč zahrnovala jednak náklady za administrativní úkony dle sazebníku ve výši 4 000 Kč, které žalobce spornými nečiní a dále pak náhradu ceny zdrojů převyšující částku 50 000 Kč, avšak požadovanou žalovanou pouze do této výše z důvodu interního limitu žalované. Nárok na náhradu takovéto výše ceny zdrojů žalovaná opírá o zákon č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, v znění pozdějších předpisů (dále jen „SpotřÚv“), zejména o text důvodové zprávy k § 117 odst. 2 tohoto zákona. Dle žalobce je však takový výklad v rozporu se výkladem, který zastává ČNB. Žalobce poukázal rovněž na znění § 117 odst. 2 a 5 SpotřÚv s tím, že se vždy musí jednat výhradně o náklady vynaložené účelně a v přímé souvislosti s předčasným splacením. Dále žalobce ohledně výkladu pojmu „účelně vynaložených nákladů“ odkázal na výklad ČNB a důvodovou zprávu k § 117 SpotřÚv v části, v níž požaduje srozumitelnost a průhlednost odškodnění již v předmluvní fázi. To se však dle žalobce nestalo. Ani po opakovaném předložení námitek k vyčíslení ze strany žalobce žalovaná nepřehodnotila výši nákladů za předčasné splacení úvěru a i nadále trvala na uhrazení částky výši 50 000 Kč. I přes trvající nesouhlas s výpočtem žalobce požadovanou částku žalované uhradil, a to především proto, že by jinak nesplnil podmínku splacení úvěru, což by mu způsobilo další komplikace. Přijetím částky 46 000 Kč se tak žalovaná obohatila bez právního důvodu na úkor žalobce a je povinna mu toto bezdůvodné obohacení vydat, k čemuž žalobce žalovanou vyzval předžalobní výzvou ze dne 26.2.2021.

2. Žalovaná nárok uplatněný v žalobě v plném rozsahu neuznala. Současně žalovaná učinila nesporným, že s žalobcem smlouvu o úvěru uzavřela, že šlo o spotřebitelskou smlouvu s pevnou zápůjční úrokovou sazbou, že žalobce požádal o předčasné splacení úvěru, tento splatil a to včetně částky požadované žalovanou na nákladech za předčasné splacení úvěru ve výši 50 000 Kč. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 30.4.2021 ve znění vyjádření ze dne 20.4.2022 namítla, že jak podle § 117 odst. 2 SpotřÚv, tak podle čl. 6 odst. 11 Všeobecných úvěrových podmínek žalované ze dne 7.4.2017 (dále jen „VÚP“), které byly součástí smlouvy o úvěru, měla žalovaná v případě předčasného splacení úvěru právo požadovat po žalobci náhradu nákladů s tím spojených. Z čl. 6 odst. 11 VÚP rovněž plyne, že za náklady vzniklé v souvislosti s předčasným splacením se považuje také „cena zdrojů v době sjednání pevné výpůjční úrokové sazby úvěru“. Náhrada za cenu zdrojů spotřebitelského úvěru je předmětem sporu mezi účastníky, neboť žalovaná uplatnila vůči žalobci právo podle § 117 odst. 2 SpotřÚv na náhradu nákladů vynaložených na cenu zdrojů ve výši 46 000 Kč, žalobce tyto náklady žalované nahradil a nyní se domáhá vrácení této náhrady. Žalovaná žalobci podrobně písemně vysvětlila, jak cenu zdrojů ve výši 46 000 Kč vypočítala. Jde o částku odpovídající průměrné úrokové sazbě všech klientských vkladů u žalované v době sjednání pevné zápůjční úrokové sazby se žalobcem podle Smlouvy o úvěru, která je aplikována na částku předčasně splacené jistiny spotřebitelského úvěru za dobu od předčasného splacení do konce platnosti pevné zápůjční úrokové sazby (dále též jen „cena zdrojů“). Dle výpočtu žalované by náhrada činila 148 682 Kč, nicméně v souladu s interními limity byla po žalobci požadována částka 46 000 Kč. Žalovaná má za to, že svým jednáním vůči žalobci nikdy neporušila žádné ustanovení SpotřÚv. Částka 46 000 Kč představuje účelně vynaložené náklady vzniklé žalované v přímé souvislosti s předčasným splacením smlouvy o úvěru. Argumentaci žalované lze shrnout tak, že 1) žalovaná uplatnila vůči žalobci v souladu s § 117 odst. 2 SpotřÚv právo na náhradu marně vynaložených nákladů na cenu zdrojů ve výši 46 000 Kč; 2) náklady na cenu zdrojů ve výši 46 000 Kč se staly marně vynaloženými (a jako takové žalované vznikly) výlučně v důsledku předčasného splacení spotřebitelského úvěru provedeného žalobcem; 3) je prokazatelným úmyslem zákonodárce zahrnout mezi náklady, na jejichž náhradu má žalovaná právo podle § 117 odst. 2 SpotřÚv i náklady vynaložené v souvislosti s obstaráním peněz na poskytnutí spotřebitelského úvěru; 4) systematický výklad § 117 odst. 4 a § 117 odst. 3 písm. f) SpotřÚv svědčí o tom, že zákonodárce předpokládá, že náhrada nákladů podle § 117 odst. 2 SpotřÚv může dosahovat desítek až stovek tisíc Kč; 5) výklad ČNB, na nějž odkazuje

žalobce, je nesprávný a ve flagrantním rozporu se zásadou *pacta sunt servanda*; 6) podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/17/EU o smlouvách o spotřebitelském úvěru na nemovitosti určené k bydlení a o změně směrnic 2008/48/ES a 2013/36/EU a nařízení (EU) č. 1093/2010 má žalovaná jako věřitel ze spotřebitelského úvěru právo na spravedlivé a objektivní odškodnění za náklady spojené s předčasným splacením úvěru, a to až do výše finanční ztráty vzniklé takovým předčasným splacením; 7) dle judikatury Nejvyššího soudu nelze ochranu spotřebitele chápat jako bezbřehou a je nutné hledat rovnováhu mezi právy spotřebitele a poskytovatele spotřebitelského úvěru; 8) žalované svědčí princip *in dubio pro libertate* plynoucí přímo z ústavního pořádku.

3. V replice ze dne 6.5.2022 k vyjádření žalované žalobce uvedl, že pokud žalovaná opírá svůj nárok na zaplacení částky ve výši 46 000 Kč o smluvní ujednání uvedené v čl. 6 odst. 11 VÚP, pak dle žalobce je toto ujednání VÚP v rozporu se zněním ustanovení § 117 odst. 2 SpotřÚv, který omezuje nárok žalované v případě předčasného splacení úvěru výlučně na účelně vynaložené náklady, které v souvislosti se splacením úvěru vzniknou a kterým není cena již vynaložených zdrojů. Takové ujednání vnímá jako sankční postih za předčasné ukončení úvěru a z tohoto důvodu je pro žalobce překvapivé. Překvapivá ujednání nesmějí být v souladu s konstantní judikaturou součástí všeobecných podmínek, ale pro jejich platnost se vyžaduje jejich výslovné uvedení v textu samotné smlouvy, případně, výslovné upozornění na takové ujednání, opět v textu samotné smlouvy. Žalobce se dovolává neplatnosti tohoto ujednání, a to pro rozpor se zákonem a pro jeho překvapivou povahu. Dále žalobce namítl, že zákonné omezení nákladů, které může žalovaná při předčasném splacení úvěru po žalobci požadovat, je ustanovením na ochranu spotřebitele a skutečnost, že žalované s tímto krokem vznikají jiné, než administrativní náklady je podnikatelským rizikem žalované. Žalobce rovněž poukázal na argumenty ČNB vyjádřené rozhodnutí ze dne 13.10.2021, č.j. [REDAKCE] které bylo vydáno ve správním řízení, které bylo s žalovanou vedeno pod sp.zn. [REDAKCE] a v němž ČNB shledala, že žalovaná uplatněním těchto nákladů porušila zákon, a uložila žalované pokutu ve výši 5 mil. Kč. Výhrady žalobce lze shrnout tak, že 1) náklad, který žalovaná po žalobci za předčasné splacení úvěru požaduje, je nákladem který žalovaná již vynaložila a se splacením úvěru nesouvisí, není zde založena kauzalita; (2) zákonodárce se ve znění ustanovení §117 odst. 2 SpotřÚv vyjádřil naprosto jednoznačně a znění důvodové zprávy nemůže změnit text zákona; 3) analogie žalované s náhradou škody není aplikovatelná, když zákon o spotřebitelské úvěru přiznává žalované pouze náhradu nákladů a nikoli škodu; 4) žalovanou odkazovaná soudní rozhodnutí nelze ve sporu aplikovat, když se nedotýkají podstaty sporu v tomto řízení a 5) ustanovení na ochranu žalobce, jako spotřebitele, je nutné v souladu se zákonem v pochybnostech vykládat ve prospěch žalobce. Žalovaná proto neměla právo na žalobci požadovat náhradu nákladů, které dříve vynaložila na poskytnutí úvěru žalobci.
4. Soud o podané žalobě rozhodl při nařízeném jednání. Soud provedl všechny účastníky navržené důkazy, s výjimkou těch, na kterých již žalovaná později netrvala buď pro jejich nadbytečnost či proto, že nebyly navrženy k prokázání sporných skutkových tvrzení, nýbrž na podporu právního názoru žalované.
5. Soud učinil na základě provedení dokazování následující skutková zjištění a zjištění a dospěl k následujícímu závěru o skutkovém stavu.
6. Soud předně vycházel z mezi účastníky nesporných skutečností, které vzal za svá skutková zjištění. Mezi účastníky bylo nesporné, že mezi nimi byla uzavřena dne 18.12.2018 smlouva o úvěru č. [REDAKCE] kdy na straně úvěrovaného vystupoval žalobce společně se svojí manželkou a na straně poskytovatele úvěru žalovaná. Předmětem této smlouvy byl úvěr v celkové výši 4 000 000 Kč s tím, že bylo dohodnuto splacení úvěru, zajištění úvěru, čerpání úvěru. Dopisem ze dne 5.2.2021 žalovaná sdělila žalobci, že obdržela oznámení jeho záměru úvěr předčasně splatit, uvedla, že souhlasí s jeho předčasným splacením a dále uvedla, že částka k úhradě ke dni 28.2.2021 je 3 621 856,13 Kč. Tato částka je tvořena jistinou ve výši 3 561 815,07 Kč, úroky ve

výši 9 766,06 Kč, neuhrazenými poplatky ve výši 275 Kč a úhradou za předčasné splacení ve výši 50 000 Kč. Součástí tohoto dopisu žalované žalobci byla příloha, v níž žalovaná sděluje žalobci, že v souladu s SpotřÚv, může věřitel za předčasné splacení úvěru požadovat úhradu ve výši účelně vynaložených nákladů s tím, že rozhodujícími veličinami jsou administrativní náklady a cena zdrojů. Administrativní náklady jsou uvedeny v sazebníku úhrad banky. Dále bylo vydefinováno, co se rozumí cenou zdrojů. Dále byl uveden výpočet, jakým způsobem žalovaná postupovala při stanovení výše účelně vynaložených nákladů. Administrativní náklady žalovaná vyčíslila částkou 4 000 Kč, cenu zdrojů poté částkou 148 682 Kč s tím, že k tomu dále uvedla, že celková výše účelně vynaložených nákladů dle rozhodnutí žalované zároveň nepřesáhne v případě žalobce částku 50 000 Kč. Dopisem ze dne 18.2.2021 se žalobce v právním zastoupení advokáta, který jej zastupuje i v tomto řízení, obrátil na žalovanou s tím, že rozporoval požadovanou úhradu ve výši 50 000 Kč, coby úhradu za předčasné splacení úvěru. Žalobce měl za problematický výklad pojmu účelně vynaložených nákladů, kdy poukázal na to, že důvodová zpráva je ve zřejmém rozporu s nynějším výkladem ČNB. Dále žalobce poukázal na ustanovení § 117 odst. 5 SpotřÚv, a dále na § 117 odst. 2 téhož zákona, kdy poukázal na to, že se musí jednat výhradně o náklady vynaložené účelně a v přímé souvislosti s předčasným splacením. Dle žalobce také nebyl proveden průhledně a srozumitelně výpočet s předpoklady pro ověření výpočtu, ani před uzavřením smlouvy, ani v souvislosti s předčasným splacením úvěru. Žalobce též poukazoval na stanovisko ČNB v této věci, nesouhlasil s částkou ve výši 50 000 Kč, respektive žalobce považoval za odůvodněné a účelně vynaložené náklady pouze částku ve výši 4 000 Kč za administrativní úkony. Tato výzva byla současně předžalobní upomínkou ve smyslu § 142a o.s.ř. Dalším dopisem ze dne 26.2.2021 se žalobce v zastoupení advokáta obrátil na žalovanou, v němž jsou uvedeny v zásadě obdobné skutečnosti, jako v dopise ze dne 18.2.2021. Žalobce setrval na tom, že uznává jako oprávněnou částku 4 000 Kč a vyzval žalovanou, aby do 7 dnů od obdržení výzvy, uhradila žalobci částku 46 000 Kč, jinak se jejího zaplacení bude domáhat soudní cestou. Dopisem ze dne 8.3.2021 se poté žalovaná obrátila na žalobce s tím, že potvrdila, že jeho závazky vyplývající z úvěrové smlouvy č. [REDAKCE] byly splaceny ke dni 6.3.2021, zaslala konečný výpis z účtu úvěru ze stavebního spoření a potvrzení o zaplacených úrocích. Byl uveden stav účtu 2 847,65 Kč, který bude poukázán žalobci na jeho účet. Přiložena příloha, konečný výpis z účtu úvěru ve fázi přiděleného úvěru ze dne 6. 3. 2021, a potvrzení o zaplacených úrocích za rok 2021 ze dne 6. 3. 2021.

7. Z informace z webových stránek České národní banky, informace s názvem „K účelně vynaloženým nákladům, které lze po spotřebiteli požadovat v souvislosti s předčasným splacením spotřebitelského úvěru na bydlení podle zákona č. 257/2016 Sb. o spotřebitelském úvěru“, zjištěno, že Česká národní banka se vyjadřovala k dotazu spočívajícímu v tom, jaké náklady může věřitel požadovat, aby mu spotřebitel nahradil v souvislosti s předčasným splacením spotřebitelského úvěru na bydlení.
8. Z pravomocného rozhodnutí České národní banky ze dne 13. 10. 2021, č. j. [REDAKCE] ke sp. zn. [REDAKCE] zjištěno, že tímto rozhodnutím byla žalovaná uznána vinou, že u 740 spotřebitelů, kteří požádali o předčasné splacení spotřebitelského úvěru v období od 8. 3. 2019 do 28. 4. 2020, nesnížila celkové náklady spotřebitelských úvěrů o výši úroků a dalších nákladů, které by byli spotřebitelé povinni platit v případě, kdyby nedošlo k předčasnému splacení spotřebitelským úvěrů, když od těchto spotřebitelů získala celkem 4 595 717 Kč, jako náhradu nákladů za provize vyplacené zprostředkovatelům za zprostředkování spotřebitelského úvěru, a celkem 3 057 422 Kč, jako náhradu nákladů za úroky vyplacené vkladatelům, čímž se dopustila přestupku podle § 154 odst. 1 písm. v) zákona o spotřebitelském úvěru a za to jí byla uložena pokuta ve výši 5 000 000 Kč.
9. Ze stanoviska [REDAKCE] P. [REDAKCE] D. [REDAKCE] z [REDAKCE] „Stanovisko k některým otázkám předčasného splacení spotřebitelského úvěru“ ze dne 26. 10. 2021 na čl. 98, zjištěno, že zadavatelem tohoto odborného stanoviska je žalovaná, která se na zpracovatele, [REDAKCE] D. [REDAKCE] obrátila s tím, aby vypracoval odborné stanovisko k zadaným otázkám, které souvisí

s předčasným splacením spotřebitelského úvěru před koncem období, pro které byla sjednána pevná zápůjční úroková sazba, z hlediska ekonomických souvislostí, dále i z hlediska případných finančních ztrát, zda mohou ohrozit cenovou stabilitu, finanční stabilitu, nebo bezpečné fungování finančního systému České republiky. Dále k otázkám, jak by banka měla řídit riziko vzniku takové finanční ztráty, pokud jedná při výkonu své činnosti obezřetně a s odbornou péčí. Dále k otázce, zda se z ekonomického hlediska, by některé kategorie spotřebitelů měly z určitého chování banky prospěch, jiní naopak nevýhodu. A dále k otázce, kdy vznikají náklady věřitele na spotřebitelskou provizi, zda v souvislosti s předčasným splacením či již v souvislosti s poskytnutím spotřebitelského úvěru na bydlení.

10. Z *informace na webových stránkách České národní banky, výklad účelně vynaložených nákladů vzniklých v souvislosti s předčasným ukončením hypotečního úvěru („Otázky a odpovědi“)* - z *výtisku není patrné, kdy toto stanovisko ČNB bylo publikováno, na čl. 100*, zjištěno, že Česká národní banka se v této informaci vyjadřovala a informovala formou otázek a odpovědí na ně o svém názoru na otázku účelně vynaložených nákladů v souvislosti s předčasným ukončením hypotečních úvěrů.
11. Z *stanoviska České národní banky k regulaci finančního trhu „Jaké náklady může věřitel požadovat nabravit po spotřebiteli v souvislosti s předčasným splacením spotřebitelského úvěru na bydlení?“ s datem zveřejnění 7. 3. 2019, na čl. 104*, zjištěno, že Česká národní banka se v této informaci/stanovisku zabývala výkladem zejména § 117 zákona o spotřebitelském úvěru v jeho souvislostech.
12. Z *článku z www.peniže.cz, patrně z března 2021, neboť je v článku uvedeno, že „Přesně před 2 lety – v březnu 2019“*, na čl. 106, s názvem „*Banky chtějí zdražit předčasné splacení hypotéky. Zájem o refinancování prudce roste.*“, zjištěno, že v tomto článku informováno o stanovisku ČNB, že banky mohou v případě předčasného splacení hypotéky klientovi účtovat jenom administrativní náklady s tím, že bankám se takový výklad zákona nelíbí, usilují o jeho změnu. Dále informováno o rozdílném přístupu bank, souvisejícím s nejasnou formulací v zákoně o spotřebitelském úvěru. Dále informováno o tom, že ČNB reagovala stanoviskem z března 2019, kdy podle ní si banky mohou účtovat jen tzv. věcně nutné náklady. Dále uváděna informace o tom, že ve věci jedná i Ministerstvo financí s Českou národní bankou a Českou bankovní asociací. Dále poukázáno na to, že některé banky se výkladem ČNB neřídí, čímž jsou zvýhodněny vůči těm bankám, které se výkladem ČNB řídí.
13. Soud má za prokázaný závěr o skutkovém stavu shodně s tím, jak jej učinili účastníci nesporným s tím, že sporným mezi nimi zůstalo to, zda má žalovaná vedle administrativních nákladů ve výši 4 000 Kč, které žalobce jako oprávněné uznal a uznává, nárok i na náhradu nákladů vynaložených na cenu zdrojů ve výši 46 000 Kč, resp. zda lze cenu zdrojů, kterou žalovaná stanovila jako částku rovnající se průměrné úrokové sazbě všech klientských vkladů u žalované v době sjednání pevné zápůjční úrokové sazby se žalobcem podle smlouvy o úvěru, která je aplikována na částku předčasně splacené jistiny spotřebitelského úvěru za dobu od předčasného splacení do konce platnosti pevné zápůjční úrokové sazby, zahrnout pod pojem účelně vynaložených nákladů, které poskytovateli úvěru vzniknou v souvislosti s předčasným splacením ve smyslu § 117 odst. 2 SpotřÚv. Sporné je tak mezi účastníky právní posouzení přípustnosti požadovat částku 46 000 Kč z žalovanou namítaného věcného důvodu. Předmět sporu není, zda mohla žalovaná požadovat případně jinou částku odvozenou z jiných vynaložených nákladů, když i žalobce připustil, že si dovede představit i jiné náklady, které by mohla žalovaná oprávněně požadovat, ale nepožadovala je. Z dalších v řízení provedených důkazů soud žádné podstatné skutečnosti, které by měly význam pro právní posouzení věci a rozhodnutí sporu mezi účastníky, nezjistil.
14. Po právní stránce soud zjištěný skutkový stav posoudil podle následujících právních předpisů.
15. Podle § 117 odst. 1 SpotřÚv spotřebitel je oprávněn spotřebitelský úvěr zcela nebo zčásti splatit kdykoliv po dobu trvání spotřebitelského úvěru. V takovém případě má spotřebitel právo na snížení celkových nákladů spotřebitelského úvěru o výši úroku a dalších nákladů, které by byl spotřebitel povinen platit v případě, kdy by nedošlo k předčasnému splacení spotřebitelského úvěru.

16. Podle § 117 odst. 2 SpotřÚv pro případ předčasného splacení spotřebitelského úvěru má věřitel právo na náhradu účelně vynaložených nákladů, které mu vzniknou v souvislosti s předčasným splacením.
17. Podle § 117 odst. 4 SpotřÚv výše náhrady nákladů podle odstavce 2 nesmí přesáhnout 1 % z předčasně splacené části celkové výše spotřebitelského úvěru, přesahuje-li doba mezi předčasným splacením a sjednaným koncem spotřebitelského úvěru 1 rok. Není-li tato doba delší než jeden rok, nesmí výše náhrady nákladů přesáhnout 0,5 % z předčasně splacené části celkové výše spotřebitelského úvěru. Ustanovení předchozích vět se nevztahují na náklady, které je věřitel oprávněn požadovat v souvislosti s předčasným splacením spotřebitelského úvěru na bydlení; s výjimkou předčasného splacení spotřebitelského úvěru na bydlení v souvislosti s prodejem nemovité věci, jejíž nabytí, výstavba nebo zachování práv k této nemovité věci bylo financováno tímto úvěrem, nebo kterou byl tento spotřebitelský úvěr zajištěn, kdy spotřebitel je oprávněn úvěr na bydlení zcela předčasně splatit za podmínky, že doba trvání smlouvy o spotřebitelském úvěru na bydlení je delší než 24 měsíců, přičemž věřiteli vzniká právo požadovat náhradu nákladů podle odstavce 2, která ale nesmí přesáhnout 1 % z předčasně splacené výše spotřebitelského úvěru, maximálně však částku 50 000 Kč.
18. Podle § 117 odst. 5 SpotřÚv výše náhrady nákladů nesmí dále přesáhnout částku úroku, kterou by spotřebitel zaplatil za dobu od předčasného splacení do skončení spotřebitelského úvěru, a v případě spotřebitelského úvěru na bydlení za dobu od předčasného splacení do konce období, pro které je stanovena pevná zápůjční úroková sazba.
19. Podle § 117 odst. 6 SpotřÚv spotřebiteli, který sdělí poskytovateli svůj úmysl spotřebitelský úvěr na bydlení předčasně splatit, poskytovatel bez zbytečného odkladu poskytne za účelem zvážení důsledků předčasného splacení
 - a) vyčíslení dlužné částky, kterou bude muset spotřebitel v případě předčasného splacení zaplatit, s rozdělením na jistinu, úrok a další náklady spojené s předčasným splacením,
 - b) údaje o výši náhrady nákladů poskytovatele podle odstavce 2 s uvedením veškerých předpokladů pro její výpočet a
 - c) informaci o dalších důsledcích předčasného splacení pro spotřebitele, včetně informace o tom, za jakých podmínek nesmí věřitel požadovat náhradu nákladů za předčasné splacení podle odstavce 3.
20. Podle § 1813 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.z.“) má se za to, že zakázaná jsou ujednání, která zakládají v rozporu s požadavkem přiměřenosti významnou nerovnováhu práv nebo povinností stran v neprospěch spotřebitele. To neplatí pro ujednání o předmětu plnění nebo ceně, pokud jsou spotřebiteli poskytnuty jasným a srozumitelným způsobem.
21. Podle § 1814 písm. f) o.z. zvláště se zakazují ujednání, která zavazují spotřebitele neodvolatelně k plnění za podmínek, s nimiž neměl možnost seznámit se před uzavřením smlouvy.
22. Podle § 1815 o.z. k nepřiměřenému ujednání se nepřihlíží, ledaže se jej spotřebitel dovolá.
23. Podle § 2991 odst. 1 o.z. kdo se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil.
24. Podle § 2993 o.z. plnila-li strana, aniž tu byl platný závazek, má právo na vrácení toho, co plnila. Plnily-li obě strany, může každá ze stran požadovat, aby jí druhá strana vydala, co získala; právo druhé strany namítnout vzájemné plnění tím není dotčeno. To platí i v případě, byl-li závazek zrušen.
25. Pro právní posouzení věci je rozhodné zejména znění ust. § 117 odst. 1 a 2 SpotřÚv. Právo žalobce na to, aby mohl zcela splatit spotřebitelský úvěr na bydlení, nelze nijak ze strany

poskytovatele úvěru omezit. Poskytovatel úvěru v takovém případě nemůže požadovat po spotřebiteli úroky a další náklady, které by jinak byl povinen platit, kdyby k předčasnému splacení nedošlo, a to za období počínaje dnem, kdy k předčasnému splacení došlo. Toto právo žalobce využil a žalovaná mu v tom nijak nebránila. Oproti tomu má pak poskytovatel úvěru právo pro případ předčasného splacení spotřebitelského úvěru na náhradu účelně vynaložených nákladů, které mu vzniknou v souvislosti s předčasným splacením. O tom, jakého druhu tyto náklady jsou, ustanovení nic bližšího neříká a více nelze zjistit, ani z následujících odstavců ustanovení. Ustanovení bodu 66 preambule ke směrnici Evropského parlamentu a Rady 2014/17/EU o smlouvách o spotřebitelském úvěru na nemovitosti určené k bydlení a o změně směrnic 2008/48/ES a 2013/36/EU a nařízení (EU) č. 1093/2010 (dále jen „směrnice 2014/17“) k tomu uvádí, že „[v] podmínkách členských států může být stanoveno, že věřitel má nárok na spravedlivé a objektivně odůvodněné odškodnění za případné náklady přímo spojené s předčasným splacením úvěru. Pokud členské státy stanoví, že věřitel nárok na odškodnění má, mělo by jít o spravedlivé a objektivně odůvodněné odškodnění za případné náklady přímo spojené s předčasným splacením úvěru v souladu s vnitrostátními pravidly pro odškodnění. Odškodnění by nemělo převyšovat finanční ztrátu věřitele.“ Část textu Důvodové zprávy k SpotřÚv, které se dovolává žalovaná, uvádí, že „[v]ěřitel má současně právo na náhradu účelně vynaložených nákladů přímo spojených s předčasným splacením úvěru (odškodnění). Toto odškodnění by mělo zahrnovat i náklady vynaložené v souvislosti s obstaráním peněz na poskytnutí spotřebitelského úvěru. Účelně vynaloženým nákladem může být i část provize vyplacené zprostředkovateli, pokud náklad v podobě provize byl vynaložen účelně (např. proto, že výše provize je obvyklá na daném trhu a proto, že většina produktů na daném trhu je prodávána pomocí externí, nikoli interní sítě). Výpočet odškodnění, na něž má věřitel právo, musí být průhledný a srozumitelný spotřebiteli již v předmluvní fázi a v každém případě v průběhu plnění úvěrové smlouvy.“ Žalovaná dále poukazovala na Závěrečnou zprávu z hodnocení dopadů regulace (RIA), k návrhu zákona o úvěru pro spotřebitele, a to konkrétně na část F64 (právo věřitele na odškodnění, na str. 84 – 89, dále na předložené právní stanovisko [REDAKCE] [REDAKCE] dále na část Vypořádání připomínek k materiálu Návrh zákona o úvěru pro spotřebitele, a to konkrétně na vypořádání připomínky č. 171 České bankovní asociace na str. 40 materiálu. K právnímu stanovisku [REDAKCE] [REDAKCE] soud nijak nepřihlížel, neboť právní posouzení věci náleží toliko soudu. Pokud jde o další dokumenty z připomínkového řízení, pak je soud přijal toliko jako informaci o průběhu vypořádávání připomínek k návrhu SpotřÚv, nicméně tyto dokumenty nemají žádnou skutkovou ani právní relevanci, neboť vyjadřují toliko stanoviska zainteresovaných subjektů v legislativním procesu, případně způsob, jakým bylo dosaženo shody či kompromisu. Nejedná se však o dokument, ke kterému by soud mohl být jen přihlížet, neboť při nalézání práva není z hlediska vnitrostátních pramenů práva vázán ničím, co má nižší právní sílu než zákon. Jediným dokumentem, ke kterému soud v souladu s konstantní judikaturou při výkladu zákonných norem přihlíží, je důvodová zpráva, která tvoří součást vládního návrhu zákona. Jejím účelem však není jednotlivá ustanovení vykládat ani v rovině autorského výkladu, neboť jejím zpracovatelem je gesční ministerstvo nebo jiný ústřední správní úřad, tedy orgán moci výkonné. Zvláštní část důvodové zprávy, na níž žalovaná odkázala, obsahuje odůvodnění jednotlivých navrhovaných ustanovení zákona, vysvětlení jejich účelu, principů, nezbytnosti, případně obsahuje i srovnání s platným právním stavem (srov. čl. 9 odst. 4 Legislativních pravidel vlády). Pro soud je však závazný text právních předpisů, nikoli text důvodové zprávy. Důvodová zpráva sice pomáhá přiblížit úmysl zákonodárce, ovšem i ten je jen jedním z výkladových vodítek, k nimž soud přihlíží, a nikoli vodítkem jediným (srov. závěry Nejvyššího soudu v rozsudku ze dne 21.1.2022, č.j. 10 As 26/2021-50, veřejně dostupné z www.nssoud.cz). Rovněž Ústavní soud je toho názoru, že „[v] případě aplikace právního ustanovení nutno prvotně vycházet z jeho doslovného znění. Pouze za podmínky jeho nejasnosti a nesrozumitelnosti (umožňující např. více interpretací), jakož i rozporu doslovného znění daného ustanovení s jeho smyslem a účelem, o jejichž jednoznačnosti a výlučnosti není jakákoli pochybnost, lze upřednostnit výklad e ratione legis před výkladem jazykovým.“ (srov. plenární náleží Ústavního soudu ze dne 21.5.1996, sp.zn. Pl. ÚS-st. 1/96, srov. též rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12.8.2008, sp.zn. 30 Cdo 2565/2007, či další rozvedení této myšlenky v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne

29.11.2012, sp.zn. 29 Cdo 300/2010). V této souvislosti považuje soud za vhodné připomenout závěry nauky, že „není důležité, co zákonodárce chtěl vyjádřit, ale to, co vyjádřil, tj. co lze vyčíst ze slov zákona.“ (srov. KNAPP, Viktor. Teorie práva. Praha: C.H.Beck, 1995, s. 171). Žalovaná se tak nemůže dovolávat ani tvrzeného úmyslu zákonodárce, který však opírá pouze o text důvodové zprávy, kterému však text zákonného ustanovení Spotřív neodpovídá a přiléhavější by tak bylo spíše konstatování, že důvodová zpráva nevyjadřuje ani tak úmysl zákonodárce jako spíše přání předkladatele zákona. K žalovanou předloženému obsáhlému seznamu judikatury k významu důvodové zprávy při výkladu ustanovení právních předpisů soud uvádí, že nijak roli důvodových zpráv při výkladu textu zákona nezpochybnuje. Důvodová zpráva může napomoci při výkladu použitých pojmů, může být doplňujícím vodítkem při hledání správného významu textu zákona a při hledání pravého smyslu a účelu právní normy. Je však třeba mít stále na paměti, že jde o materiál podpůrný, neboť soud je vázán textem zákona a nikoli textem důvodové zprávy. Jinými slovy, důvodová zpráva je dobře použitelná tam, kde její znění z textu zákona vychází a jej vykládá, nikoli tam, kde důvodová zpráva má tendence spíše obsah doprovázejícího ustanovení rozšiřovat, doplňovat, přikládat mu jiný smysl v samotném textu zákonného ustanovení nevyslovený, tedy všude tam, kde důvodová zpráva překročí to, co bylo do zákonného ustanovení vtěleno, od textu zákona se odloučí a nelze pak již v ní nalézt ani tak úmysl zákonodárce, jak by mělo být zákonné ustanovení chápáno a vyloženo, ale přání zpracovatele důvodové zprávy. Takto se soudu jeví i část textu důvodové zprávy, již se žalovaná dovolává a v níž dochází k záměně pojmů náhrada nákladů a odškodnění, což pojmy navzájem zaměnitelné nejsou. Takto pojatou důvodovou zprávu pak nelze použít jako vodítko při výkladu normativního textu § 117 odst. 2 Spotřív, neboť pokud měl mít věřitel v souvislosti s předčasným splacením spotřebitelského úvěru právo na odškodnění, muselo by to být v textu zákona uvedeno.

26. Žalovaná se nemůže vůči žalobkyni dovolávat ani přímého účinku směrnice, jinými slovy požadovat, aby soud aplikoval přímo čl. 25 odst. 3 směrnice 2014/17, jehož první věta stanoví, že „[č]lenské státy mohou stanovit, že věřitel má v odůvodněných případech nárok na spravedlivé a objektivní odškodnění za případné náklady přímo spojené s předčasným splacením úvěru, avšak nesmí uložit spotřebiteli sankci.“ Ve směrnici je použit pojem „spravedlivé a objektivní odškodnění“, zatímco § 117 odst. 2 Spotřív hovoří o „účelně vynaložených nákladech“. Tento závěr o správnosti překladu textu směrnice plyne i z porovnání dalších soudu srozumitelných jazykových verzí čl. 25 odst. 1 věty první dotčené směrnice. V anglické verzi je použito spojení „fair and objective compensation“, ve španělské jazykové verzi „una compensación justa y objetiva“ a v německé jazykové verzi „eine angemessene und objektive Entschädigung“. V rozsudku 152/84 Marshall tehdejší Soudní dvůr Společenství judikoval zákaz horizontálního přímého účinku případně nenáležitě transponovaných směrnic (tzn. zákaz možnosti jednotlivců dovolávat se přímé aplikace směrnic vůči jiným jednotlivcům), tak i sestupný vertikální přímý účinek (tedy možnost státních subjektů dovolávat se přímé aplikace směrnic vůči jednotlivcům), neboť „... směrnice sama o sobě nemůže zakládat jednotlivci povinnosti, a není tudíž možno se jí jako takové vůči němu dovolávat.“ Soudní dvůr přijal argumentaci Velké Británie a uznal, že je možné dovolávat se přímého účinku směrnic dle čl. 189 SEHS (nyní čl. 288 SFEU) pouze vůči členským státům a ne vůči jiným jednotlivcům. Tento závěr pak později Soudní dvůr utvrdil rozhodnutím ve věci C-91/92 Dorzi, když uvedl, že udělení horizontálního přímého účinku směrnicím není možné, neboť by tím byl setřen rozdíl mezi nařízením a směrnicí. Zákaz přímého horizontálního účinku Soudní dvůr dále potvrdil v rozsudku C-397-403/01 Pfeiffer. V této věci Soudní dvůr nepřipustil tzv. substituční horizontální přímý účinek směrnic, tedy situaci, kdy dojde k aplikaci směrnice na místo s ní neslučitelného vnitrostátního předpisu (pozitivní přímá aplikace) ani horizontální přímý účinek výlukový, tedy situaci, pokud je směrnice aplikována pouze a jen pro účely dosažení neaplikace s ní neslučitelného vnitrostátního předpisu (negativní přímá aplikace). Požadavek žalované na tzv. eurokonformní výklad je tak v přímém rozporu s představenou judikaturou Soudního dvora EU. Je proto vyloučeno, aby soud ignoroval text zákona a upřednostnil text směrnice.

27. Žalovaná se proti žalobci coby spotřebiteli nemůže úspěšně dovolat ani principu *in dubio pro libertate*. Tohoto principu by se žalovaná mohla dovolat typicky vůči státnímu orgánu, neboť jde o interpretační pravidlo vycházející z principu materiálního právního státu, vyjádřeného v čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 4 Ústavy ČR. Jde tak o výkladové pravidlo nastupující v případě pochybností o výkladu ustanovení veřejného práva. Jelikož i žalobce má nárok na interpretaci uvedeného pravidla v jeho prospěch, je takové pravidlo ve sporu mezi účastníky, jimž oběma svědčí, nepoužitelné. Výklad, který zastává Česká národní banka při výkladu rozhodných ustanovení z hlediska výkonu její působnosti a pravomoci v oblasti regulace bankovního trhu, není pro soud nikterak závazný, nadto se jedná o výklad provedený na poli práva veřejného z tohoto hlediska, zda žalovaná naplnila všechny znaky skutkové podstaty přestupky, zatímco v nyní souzené věci jde o spor o soukromé právo. Soud i při jednáních dal účastníkům na srozuměnou, že žalobcem navržený a provedený důkaz předmětným rozhodnutím ČNB je prováděn toliko ke zjištění, že se ČNB uvedenou otázkou zabývala. Stejně tak soud sice provedl důkaz odborným stanoviskem [REDAKCE] D [REDAKCE] nicméně z něj poté žádné pro posouzení věci podstatné skutečnosti nezjistil. Nadto, již v odpovědi na první položenou otázku [REDAKCE] D [REDAKCE] vychází z předpokladu, že primárně jsou úvěry na bydlení poskytovány z cizích zdrojů, zatímco žalovaná namítala, že peněžní prostředky obstarala z vkladů účastníků stavebního spoření, tedy formálně ze zdrojů vlastních. Není tak ani jasné, zda jsou závěry odborného stanoviska vůbec použitelné na řešení případ. Ať tak či tak, soud se při výkladu právních předpisů neřídí tím, jaký dopad by případně ten či jiný výklad měl na finanční trh či způsob poskytování úvěrů. Soud se řídí při nalézání práva obecně uznávanými metodami výkladu, mezi něž zohledňování ekonomických dopadů přijatého výkladu rozhodně nepatří.
28. Pokud jde o žalovanou požadovaný systematický výklad celého ustanovení § 117 SpotřÚv, pak soud předně předesílá, že se žalovaná současně domáhá aplikace § 2 odst. 2 o.z., tedy že primární výkladovou metodou je vlastní smysl slov zákona ve vzájemné souvislosti a jasný úmysl zákonodárce. Soud si občasné protichůdnosti argumentace žalované již povšiml, když se vyjadřoval k jejímu požadavku na aplikaci principu *in dubio pro libertatem*, který je však doménou práva veřejného, při výkladu § 117 SpotřÚv, přičemž žalobkyně poté na jiných místech argumentuje tím, že jde o součást práva soukromého a domáhá se aplikace § 2 odst. 2 o.z. Rovněž požadavek žalované na tzv. eurokonkformní výkladu je v přímém rozporu s konstantní judikaturou Soudního dvora EU, který přímý horizontální účinek směrnice výslovně zapovídá. Soud se zabýval tím, zda jím zastávaný výklad činí z následujících odstavců § 117 ustanovení nelogická či nepoužitelná. Soud by byl z tohoto hlediska povinen přihlédnout k systematickému začlenění interpretovaného ustanovení do souvislostí ostatních ustanovení z hlediska maximy jednotnosti a bezrozpornosti právního řádu jen pokud by jím zastávaný výklad zcela zjevně nekorespondoval se smyslem a účelem ostatních ustanovení, v tomto případě dalších odstavců § 117 SpotřÚv. K takovému závěru však soud nedospěl. Pokud pojem „účelně vynaložených nákladů“ žalovaná redukuje toliko na administrativní náklady, a na tomto základě se pak snaží zjevným užitím argumentace *per reductione ad absurdum* dospět k závěru o nelogičnosti existence odstavců 3 až 6 v ustanovení § 117 SpotřÚv a z toho dovozovat závěr o správnosti jí zastávaného výkladu § 117 odst. 2 SpotřÚv, soud takové argumentaci nepřisvědčuje. Jednak se tato redukce nákladů na toliko administrativní náklady míjí s tím, co tvrdil žalobce. Žalobce sice uznal žalovanou vyčíslené administrativní náklady a o ně se spor nevede, nicméně současně opakovaně uvedl, že si dovede představit i další opodstatněné náklady vzniklé v souvislosti s předčasným splacením úvěru. Není však jeho povinností v tomto řízení ani tvrdit, jaké náklady by to měly být. Není ani úkolem soudu v tomto řízení vypočítávat veškeré v úvahu přicházející náklady, které věřiteli v souvislosti s předčasným splacením spotřebitelského úvěru ze strany spotřebitele mohou vzniknout. Na tomto půdorysu pak jsou pak zcela v rovině spekulací úvahy žalované o tom, proč z důvodů uvedených v § 117 odst. 3 SpotřÚv věřitel náhradu nákladů požadovat nesmí, či proč podle § 117 odst. 5 SpotřÚv nesmí náhrada nákladů přesáhnout určitou částku. Nadto soud ani

v konečném důsledku nepotřeboval aplikovat další odstavce ust. § 117 Spotřív, když v zásadě zcela postačilo aplikovat a interpretovat znění ust. § 117 odst. 2 Spotřív.

29. Ze znění ust. § 117 odst. 2 Spotřív vyplývá, že v souvislosti s předčasným splacením spotřebitelského úvěru na bydlení žalobcem měla žalovaná coby věřitel nárok na náhradu je těch nákladů, které 1) žalované vznikly v přímé souvislosti s předčasným splacením úvěru, 2) byly účelné a 3) byly nutné. Soud předesílá, že žalované nenáleží v souvislosti s předčasným splacením náhrada škody, či odškodnění, náleží jí v souladu se zákonem toliko náhrada nákladů, které jí vznikly. Skutečnost, že tyto pojmy i občanský zákoník rozlišuje, plyne například ze znění § 2908 o.z., kdy i na jiných místech občanský zákoník používá pojem „účelně vynaložené náklady“. Tyto náklady musí vzniknout v přímé příčinné souvislosti s předčasným splacením úvěru, tedy náklady žalované musely být přímým následkem právního jednání žalobce, tedy jeho jednání a vzniklé náklady (nikoli případná škoda) musely být ve vzájemném poměru příčiny a následku. Jinými slovy, nebyť předčasného splacení spotřebitelského úvěru žalobcem, ke vzniku nákladů žalované by nedošlo (*conditio sine qua non*, srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 8. 2017, sp. zn. 25 Cdo 3285/2015). Již na tomto místě je zjevné, že nemůže obstát argument žalované, že v příčinné souvislosti jí vznikly náklady spočívající v marně vynaložených nákladech na cenu zdrojů, z nichž žalovaná úvěr žalobce financovala, představovanou průměrnou úrokovou sazbou všech klientských vkladů u žalované v době sjednání pevné zápůjční úrokové sazby se žalobcem podle smlouvy o úvěru, která byla aplikována na částku předčasně splacené jistiny spotřebitelského úvěru za dobu od předčasného splacení do konce platnosti pevné zápůjční úrokové sazby. Je zcela zjevné, že tyto náklady již žalovaná vynaložila dříve, než se žalobce rozhodl úvěr předčasně splatit, tedy nejde o náklad, které by žalovaná jinak neměla a vznikl by až v důsledku předčasného splacení úvěru žalobcem. Rovněž zde chybí i příčinná souvislost, neboť povinnost žalované vyplácet účastníkům stavebního spoření úroky z jejich vkladů jí plyne na základě smluv, které s těmito účastníky uzavírá bez ohledu na to, zda se žalobce rozhodl úvěr předčasně splatit. Žalovaná se tak dle soudu ve skutečnosti domáhá odškodnění v širším smyslu patrně za očekávaný zisk, který nenastal v důsledku toho, že žalovaný realizoval své zákonné právo žalovanou poskytnutý úvěr předčasně splatit. Pro posouzení věci je však zásadní, že částka 46 000 Kč, kterou žalovaná po žalobci v souvislosti s jeho rozhodnutím předčasně splatit poskytnutý spotřebitelský úvěr na bydlení požadovala, nepředstavuje náklady, které by žalované vznikly v příčinné souvislosti s předčasným splacením, když se jedná o náklad, který žalovaná vynaložila již dříve a nemůže jej tak po žalobci s oporou v § 117 odst. 2 Spotřív požadovat. Neobstojí rovněž poukaz žalované, že povinnost žalobce vyplynula z uzavřené smlouvy o úvěru s poukazem na VÚP. Ustanovení § 117 odst. 1 Spotřív je kogentním ustanovením, od něhož není možné se smluvním ujednáním odchýlit. Proto je takové ustanovení pro rozpor § 117 odst. 1 Spotřív neplatné, neboť není dáno vůlí stran, aby si smluvně ujednali, co vše se bude považovat za účelně vynaložené náklady, ale jak plyne i ze shora citované preambule ke směrnici 2017/14, mohou tak stanovit členské státy ve svých právních předpisech. Tím méně proto mohla žalovaná částku 46 000 Kč požadovat na základě smluvního ujednání se žalobcem, když je však pro rozpor s tímto zákonným ustanovením pro jeho kogentnost a z toho vyplývající aplikační neodvratitelnost neplatné. Soud nijak nezpochybnuje, že o náklady, které žalovaná v širších souvislostech a v širším časovém horizontu v souvislosti s poskytnutím úvěru žalobci měla, jít mohlo, v žádném případě je však nelze považovat za vynaložené v souvislosti s předčasným splacením úvěru žalobcem. Jelikož není splněna již první podmínka oprávněnosti částky požadované žalovanou, soud se již dále nezabýval splněním dalších dvou podmínek, tedy jejich nutnosti a účelnosti.
30. Pokud by se snad ze strany žalované mělo jednat o smluvní sankci za předčasné splacení úvěru, pak je soud předně toho názoru, že § 117 Spotřív vylučuje, aby v souvislosti s předčasným splacením úvěru byl spotřebitel jakkoli omezován, tím méně podroben jakýmkoli sankcím, což ostatně soud již výše předeslal. Věřitel má v této souvislosti nárok toliko na náhradu nutných

a účelně vynaložených nákladů. Nadto, v rámci spotřebitelských smluv ujednání zakládající smluvní pokutu zásadně nemohou být součástí tzv. všeobecných obchodních podmínek, nýbrž toliko spotřebitelské smlouvy samotné (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 11.11.2012, sp.zn. I.ÚS 3512/11).

31. Závěrem soud poukazuje na závěr Ústavního soudu vyjádřený v nálezu ze dne 23.11.2017, sp.zn. I.ÚS 2063/17, z něhož plyne pro interpretaci a aplikaci zákonných ustanovení, která upravují spotřebitelské vztahy, závěr pro obecné soudy, které musí respektovat ústavní princip ochrany slabší strany, plynoucí z principu rovnosti vyjádřeného v čl. 1 Listiny základních práv a svobod a zahrnující i princip ochrany spotřebitele, a promítnout jej do svých úvah a posouzení. I kdyby proto rozhodná zákonná ustanovení připouštěla vícero možných výkladových řešení, je ústavně konformní takový výklad, který je pro spotřebitele nejpriznivější.
32. Soud proto dospěl k závěru, že částku 46 000 Kč žalovaná po žalobci požadovala v rozporu s kogentní právní úpravou § 117 odst. 2 SpotřÚv, tedy bez právního důvodu. V důsledku toho se žalovaná na úkor žalobce bezdůvodně obohatila a v tomto rozsahu je žalovaná povinna částku, kterou po žalobci bez právního důvodu požadovala, žalobci vydat (srov. § 2991 a 2993 o.z.).
33. Jelikož je žaloba po právu, soud jí vyhověl a žalované uložil povinnost zaplatit žalobci žalobou požadovanou částku 46 000 Kč se zákonným úrokem s prodlení ve výši 8,25 % ročně od 9.3.2021 do zaplacení. Požadavek na zaplacení zákonného úroku z prodlení je odůvodněn § 1970 o.z. a § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. Žalovaná se dostala do prodlení uplynutím sedmi dnů ode dne 1.3.2021, kdy jí byla doručena předžalobní výzva, aby žalobci bezdůvodně obohacení vydala (výrok I).
34. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř. kdy účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Úspěch ve věci měl žalobce, kterému soud přiznal náhradu nákladů účelně vynaložených na hájení práva u soudu proti neúspěšné žalované. Tyto náklady spočívají v zaplaceném soudním poplatku za zahájení řízení ve výši 1 840 Kč a v nákladech právního zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), za 6 úkonů právní služby [za výzvu k plnění se základním skutkovým a právním rozбором předcházející návrhu ve věci samé ze dne 26.2.2021, převzetí věci a přípravu zastoupení, podání žaloby, vyjádření ze dne 6.5.2022, a účast u soudního jednání zdejšího soudu dne 6.5.2022 a 26.7.2022, § 11 odst. 1 písm. a) d) a g) AT] z tarifní hodnoty 46 000 Kč ve výši á 2 940 Kč (§ 7 bod 5 AT) a 6 x režijní paušál ve smyslu § 13 odst. 4 advokátního tarifu á 300 Kč za tytéž úkony právní služby, celkem tedy 20 040 Kč (17 640 + 2 400), to vše zvýšené o náhradu za 21% DPH ve výši 4 208,40 Kč na základě doložení, že advokát žalobce je plátcem této daně, tedy v celkové výši 24 248,40 Kč. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto soudním řízení vznikly, činí 26 088,40 Kč (1 840 + 24 248,40). Soud proto uložil žalované povinnost zaplatit žalobci celkem částku 26 088,40 Kč k rukám zástupce žalobce (§ 149 odst. 1 o. s. ř., výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na jeho soudní výkon nebo exekuci.

Praha, 5. srpna 2022

JUDr. Ivo Krýsa, Ph.D. v.r.